

Eski Korece'de Türkçe Ödünç Kelimeler

Han-Woo Choi*

Özet: Korecede pek çok Altayca ödünç kelime bulunmaktadır. Bunların esas olarak iki ayrı dönemde Koreceye girdikleri kabul edilmektedir. Korecedeki Altayca kelimelerin çoğu 13. yüzyılın ortalarında, Koredeki Moğol egemenliği döneminde ödünçlenmiştir. Ayrıca Kore tarihinin daha erken dönemlerinde, ilk veya eski Korece döneminde de ödünçlenmiş çok sayıda Altayca kelime bulabiliriz. Bu Altayca ödünç kelimelerin çoğunun Türkçe kökenli olması ilginçtir. Bu yazı eski Korecedeki Türkçe ödünç kelimelerle ilgilidir.

Anahtar Kelimeler: Korece, Eski Korece, Altayca, Ödünç kelime, Kore-Türkiye ilişkisi

Giriş

Korece ile Türkçe arasında köklü bir genetik münasebetin söz konusu olduğu hakkında bir çok görüş ileri sürülmüştür. Bu görüşler şöyle özetlenebilir: Moğolca, Türkçe ve Mançu-Tunguzca birbirine en yakın diller olarak bir Altay dil ailesini oluşturmaktadır ve Korecenin de bu birliğe dahil edilebilme ihtimali çok büyüktür.

Korece konusuyla en çok ilgilenen Batılı bilim adamları Ramstedt ve Poppe olmuştur. Bu iki bilginin konuyla ilgili görüşleri arasında bazı farklılıklar vardır. Ramstedt Korece ile diğer Altay dilleri arasındaki genetik ilişkiden söz ederken Koreceyi diğer Altay dilleri ile aynı ölçüde yakın bir dil saymıştır. Fakat onun öğrencisi Poppe, Korecenin Altay dil birliği içindeki yeri konusunda bazı şüpheler taşır. Ona göre Korecenin bir Altay dili olma ihtimali yüksektir; ancak Korece bir Altay dili ise Altay dil ailesinden, yani Proto-Altay dilinden en erken ayrılan dil olmalıdır. Bundan dolayı Korece diğer Altay dillerinden biraz uzak kalmıştır.

Bu konu hakkındaki benim görüşüm ise şudur: Korece kesin bir şekilde Altay dil ailesine mensuptur ve Altay dilleri içinde en çok Türk diline yakındır. Şimdiye kadar yapılmış araştırmalar dışında, kendi araştırmala-

* Handong University / G. KORE

rımın sonucu olarak Korece ile Türkçe arasında 180'e yakın yeni ortak kelime ve 90'a yakın ortak ek bulunmuştur. Üstelik bu ortak unsurların çoğu yalnız Türkçe ile Korece arasında değil, Moğolca ve Mançu-Tunguzca gibi diğer Altay dillerinde de mevcuttur. Ortak kelimeler bir yana bırakılırsa, çalışmalarımın elde ettiğim ortak unsurlar şunlardır: İsim yapma ekleri 37, fiil yapma ekleri 14, hal ekleri 9, zamirler 8, sıfat fiiller 5, zarf fiiller 12, çoğul ekleri 2. (Choi 1989).

Öte yandan, Türkçe ile Korece arasında bir çok ödünç kelime de bulunmaktadır. Türkçeden Koreceye yapılmış ödünçlemeler iki ayrı tarihi dönemde meydana gelmiştir; Birincisi ilk Kore devletlerinin teşkil edilmesi ve gelişmesi sıralarında, yani aşağı yukarı MÖ 2. yüzyıldan önceki asırlarda, ikincisi ise MS 13. yüzyılda Moğol İmparatorluğu'nun Kore'yi idare ettiği yıllarda Moğolca vasıtasıyla gerçekleşmiştir.

Bu makalede ilk Kore devletleri devrinde Türkçeden Koreceye geçmiş ödünç kelimeler üzerinde duracağım. Bilindiği gibi milattan önceki asırlarda Kore'nin ilk devleti olan Kocason ile Proto-Türkler olarak bilinen Hunlar arasında coğrafi ve kültürel açıdan oldukça sık münasebetler olmuştur. Bu iki devlet ve bunlardan sonra kurulan devletler de bir Altay kavimler birliği halinde Çin'e karşı savaşmışlardır. Bu sıralarda ve ondan önceki dönemlerde Korece ve Türkçe arasında hem kültürel hem de söz varlığı anlamında ödünçlemeler olmuştur. Kore devletinin ilk devirlerinde Türkçeden Koreceye geçmiş kelimeler şunlardır:

(1) Ko. ori “ördek”: Orta Korecede *orh* ve *orhi* olarak iki şekli vardır. Bu kelimedeki /h/, *epithesis* ses olayı sonucu ilave edilmiş bir ünsüzdür. Ayrıca *orhi* şeklinin sonunda bulunan /i/ ünlüsü Korecede sık görülen isimden isim yapma ekidir. Modern Korecesi ise *ori* şeklindedir. Öte yandan, bu kelime Yakutçada uzun ünlülü olarak *o:r* şeklinde bulunmaktadır. Eski Uygurcada *ördek* “ördek” kelimesi vardır (Ligeti 1966: 190). Clauson (1977: 205), bu kelimenin *or-* “yüksek yere çıkmak” fiili ile isim yapma eki *-dek* gibi iki ayrı morfemden meydana gelmiş olduğunu iddia etmiştir. Fakat, bildiğimiz gibi Türkçede *-dek* şeklinde bir isimden isim yapma eki bulunmamaktadır. Bana göre bu, Türkçe *ör* ile bilinmeyen bir dilden geçmiş *-dek* kelimesinden oluşmuş ve *hendiadion* olarak kullanılmıştır.

(2) Ko. turumi “turna”: Bu kelime Eski Türkçeden Koreceye geçmiştir. Eski Türkçede *turunya*, Orta Türkçede *turna* şeklindedir. Kıpçakça, Kumanca, Osmanlıca gibi tarihi Türk dillerinde de aynı şekilde geçmektedir. Azerice ve Türkmencede ise *durna* şeklindedir. Öte yandan, Yakutçada bu kelime

turuya şeklindedir ve bu Tunguzcaya da geçmiştir: Evk. *turuya*. Bu kelime Japonca tarafından da *туру* şeklinde ödünçlenmiştir.

(3) Ko. *bora* “kar fırtınası”: Korecede bu kelime yalnız *nunbora* “kar fırtına” (*nun* “kar”) kelimesinde bulunmaktadır. Bu kelime ilk defa Orhon Türkçesinde *bor* “kar fırtınası, şiddetli yağmur” şeklinde bulunmaktadır. Çağataycada *borağan* şeklindedir ve bu Moğolcadan geçmiştir. Bugünkü Türk lehçelerinde de bu kelime bulunmaktadır; Trkm. *bo:ran* “id”leri., Kzk. *boran* “id”leri., Tuv. *bora:n* “id”leri., Tat. *buran* “id”leri. Fakat bunların hepsi Moğolcadan geçmiştir. Çok ilginçtir ki Anadolu Türkçesinde *bora* şekli kullanılmaktadır ve bu şekil Eski Türkçe *bor* şekline *paragoge* ses olayıyla sonuna ünlü ilave edilerek meydana gelmiştir. Öte yandan, Anadolu Türkçesinde Moğolcadan geçmiş *boran* şekli de bulunmaktadır. Bu kelime Moğolca ve Tunguzcada da bulunmaktadır; Mo. *boroğan* “yağmur”, Lam. *burkun* “kar fırtınası”, Evk. *burkan* “id”leri. Bu kelime Yakutçadan Evenkiceye geçmiştir; Yak. *burxa:n* “kar fırtınası”. Poppe’ye (1960: 21) göre Moğolca *boroğan*, *buruğan*’dan gelişmiştir. Poppe bu kelimeyi Türkçe *bur-* fiili ile karşılaştırmıştır. Fakat Poppe’nin bu görüşü yanlıştır, çünkü Kazakça ve Kırgızcada Moğolcadan geçmiş *boran* kelimesinin yanında *bora-* fiili bulunmaktadır. Bu fiil, isim isim *bor* ile isimden fiil yapma eki *-a-*’dan meydana gelmiştir.

(4) Ko. *cokha* “yeğen”: Bildiğim kadarıyla bu kelime Moğolca ve Mançu-Tunguz dillerinde görünmemekte ve yalnız Orhon Türkçesinde *çıqan* şeklinde bulunmaktadır.

(5) Ko. *tonga* “kuvvetli, kalın ve güçlü halat”: Bu yalnız *tongacur* “kuvvetli halat” kelimesinde görünmektedir. Eski ve Orta Türkçede *tonga* oldukça sık görünmektedir. Bu kelime Kaşgarlı Mahmud’un lügatında “kaplan”, Clauson’a (1972: 515) göre “kahraman”, İbnü Mühenna’ya göre ise “kuvvetli” anlamındadır. Öte yandan bu kelime Çince kaynaklarda da *d’ung-nga* olarak geçmektedir. Bu kelime büyük ihtimalle Mançu-Tunguzca yoluyla Koreceye geçmiştir.

(6) Ko. *wəri* “iri köpek”: Bu kelime Kore’nin güney eyaletinde kullanılmaktadır. Bu Eski Türkçe *böri* “kurt” ile aynıdır ve Türkçeden Koreceye geçmiştir. Yenisey Ostyak ve Rus dillerine de geçmiştir.

(7) Ko. *toksuri* “doğan”: Bu kelime dışında Korecede “doğanın bir çeşidi”ni ifade eden ve *suri* ile yapılmış iki kelime daha vardır: *surimae* (<*suri + mae “doğan”) ve *surisae* (< *suri* + *sae* “kuş”). Öte yandan, anlamı belli olmayan *suri* tek başına hiç kullanılmamaktadır. Fakat bu örneklerden *toksuri* kelimesinin *tok* ve *suri* şeklinde iki kelimedenden meydana gelmiş olduğu anlaşılmaktadır. Korece *tok* kelimesi Türkçe “doğan” anlamındaki *toğan* (<*tok+kan) kelimesinde yaşamaktadır. Türkçe *toğan* kelimesi **tok* ve kökeni belli olmayan **kan* şeklinde iki kelimedenden meydana gelmiş ve *hendiadion* olarak kullanılmıştır. Türkçe **tok* ise büyük ihtimalle proto veya eski Türkçeden Koreceye geçmiştir.

(8) Ko. *kão* “uyuyan kişiyi bastırın kötü ruh”: Bugünkü Korecede bu kelime *kawi* şeklindedir. Orta Türkçe Oğuz diyalektinde “kötü ruha tutulmuş hal” anlamında *kowu* ve *kowuz* şekli vardır. Kaşgarlı Mahmud’un lugatında bu kelime hakkında ilginç bir izah vardır; Kötü ruha tutulmuş adamdan kötü ruhu kovarken soğuk suyu adamın yüzüne döküp “kowu! kowu!” diye bağırırılmış. Clauson (1972: 581) ve Dankoff’a (1985: 144) göre bu kelime “kovmak” anlamındaki Türkçe fiil *kow-*’dan gelişmiştir. Fakat bu görüş pek inandırıcı değildir. Çünkü Türkçede fiilden isim yapma eki *-u* veya *-uz* nadir görünmektedir ve istisnasız olarak geçişli fiillerle kullanılmıştır. Bunun dışında semantik bakımdan da pek ilgili görünmemektedir. Bence iki ihtimal vardır: birincisi, isim olan *kowu*’ya küçültme eki *-ç* gelmiş olması; ikincisi, isim olan *kow* ile “uçmak, yok olmak” anlamındaki *uç-* fiilinin beraber kullanılmış olması. İkincisi *kow uç!* “kötü ruh! yok ol!” anlamındadır.

Öte yandan, Korece şekil *kawi*, arkaik şekil *kãw*’e isimden isim yapma eki *-i*’nin eklenmesi ile sonradan gelişmiştir.

(9) Ko. *tark* “tavuk”: Bu Eski Uygurca ve Orta Türkçe *takiğu* “evcil kuş” ile aynıdır. Bu kelime *tak* ve *-ğu* şeklinde iki morfemden meydana gelmiştir. Clauson (1972: 587), *-ğu*’nun Eski Türkçe hayvan isimlerinde sık sık rastlanan *-ğa* ile aynı isim yapma eki olduğunu söylemiştir. Trk. *kaburğa* “baykuş”, *torğa* “tarla kuşu”. Fakat, bence *-ğu*’nun Çince bir ödünç kelime olması ihtimali büyüktür (Karl. 126). Türkçe *takiğu*, *taki* ve *ğu* şeklindeki iki kelimenin *ikileme* olarak yanyana kullanılmış şeklidir. Eski Türkçe *taki* biçimi, /r/ ünsüzünün düşmesi ve sonda /l/ sesi türemesiyle ortaya çıkmıştır..

Korecenin şivelerinde /r/ düşmesiyle /tak/ şeklinde kullanılış yaygındır. Bu kelime Moğolcada da görünmektedir: Mo. *takijan* “piliç”. Bu kelime, *tak* “tavuk” ile dönüşümlü-aitlik eki *-ijan*’dan oluşmuştur.

Korece *tark* kelimesinin Türkçeden Koreceye mi yoksa Koreceden Türkçeye mi geçmiş olduğu belli değildir.

(10) Ko. *satari* “portatif merdiven”: Bu kelime “merdiven” anlamındaki Türkçe *satu* ile bağlantılıdır. Clauson (1972: 867) bu Türkçe kelimenin bilinmeyen başka bir dilden ödünçleme olduğu ihtimalini ileri sürmüştür. Korecede *satari* kelimesinin yanında aynı anlamda *sataktari* kelimesi vardır. Korece *satari* ve *sataktari* aynı köktendir. Bu iki kelime mukayese edilirse, *satari*’nin birden fazla morfemden oluştuğu belli olmaktadır. Bence *satari* kelimesi *sata* ve *-ari* olmak üzere iki morfemden meydana gelmiştir. Burada *-ari* bir küçültme eki olup Korecede çok yaygın olarak kullanılmaktadır. *satak* kelimesi ise *sata* ile isimden isim yapma eki *-ak*’tan oluşmuştur. İsim yapma eki *-ak* Korecede çok yaygın bir ektir.

(11) Ko. *kut* (“şamanizmde) kutluluk dilemek için yapılan dini merasim”: Bu kelime şamanizm ile ilgili bir kelimedir ve Altay dillerinde yaygın bir şekilde kullanılmaktadır. Eski Türkçede “devlet, saadet, kutlama” anlamında *kut* vardır. Eski

Uygurcada, fiil yapma eki ile yapılan *qutğur-* “kut vermek, saadet vermek” ve *kutad-* “kutlu olmak” da vardır. Orta Türkçede “saadet, kutlama” anlamında yaygın olarak kullanılmıştır. Moğolcada ise bu kelime iki heceli *kutu* şeklinde olup “saadet, kutsal” anlamındadır. Mançucada aynı anlamda *xuturi* şekli vardır ve ayrıca “kötü ruh” anlamında *xutu* da kullanılmaktadır.

Bu kelimenin nasıl ödünçlenmiş olduğunu belirlemek kolay değildir. Fakat, şekillere ve anlamlara bakılırsa, Türkçeden Koreceye ve diğer dillere geçmiş olması ihtimali büyüktür. Korecedeki anlamı kutluluğu dilemek için şaman merasimi düzenlemek olup bu, Türkçedeki anlamına göre ikincildir.

(12) Ko. *tul* “dişi hayvan; yavru veya yumurta veremeyen dişi”: Bu kelime yalnız önek olarak kullanılmakta ve tek başına kullanılmamaktadır. Bu kelime Türkçe “dul kadın” anlamındaki *tul* kelimesinden ödünçlemedi: Uyg., MK, Çağ. *tul* “dul”. Ramstedt (1935) bu Türkçe kelimeyi Moğolcanın Kalmuk lehçesine ait *tulğu* “yalnız, yetim” ile ilişkilendirmiştir.

(13) Ko. *kor* “maya, mayalı yemeklerde görünen ve sertleşmiş kalıntı”: Korecede bu kelime tek başına kullanılmamakta, *kormaçi* (< **kor-maçi*), *korkaci* (< **kor-kaci*), *kormaci* (< **kor-maci*) gibi kelimelerde görünmektedir. Bu kelimeye Orta Türkçede rastlanmaktadır: MK *kor*. Bugünkü Türk lehçelerinden Türkmençe ve Kırgızcada kullanılmaktadır: Trkm. *gor*, Krg. *kur*.

(14) Ko. *tuk* “set, bent”: Bu kelime Eski ve Orta Türkçede *tuğ* “dam, cover, stopper” (Dankoff 1985:198) şeklinde kullanılmıştır. Bunun dışında *tuğla-* (< **tuğ-la-*), *tuğaq* (< **tuğ-aq*) gibi kelimeler de vardır. Türkçe *tuğ* kelimesi *tu-* fiiline isimden fiil yapma eki *-ğ*'nin eklenmesiyle yapılmış bir isimdir.

(15) Ko. *tam* “toprak ve taşlarla yapılmış duvar”: Bu kelime Eski ve Orta Türkçede çok yaygın kullanılmıştır: Orh., Uyg. *tam* id., MK *tam* id. Orta Türkçe Çağatayca ve Kumancada “çati” anlamında, Osmanlıcada ise “çati, bina, hapishane” anlamındadır. Orta Türkçede bundan türemiş fiil de vardır: MK *tamula-* “set ve bent inşa ederek suyu korumak”. Türkçe *tam* kelimesi, *tuk* ile beraber çok erken dönemde Türkçeden Koreceye geçmiştir.

(16) *tori* “kahraman”: Bu kelime ilk defa eski Korece kaynaklardan *Samgukyusa*'da, ilk Kore devletlerinden biri olan Silla devletinin kurucularından söz edilirken *sobeltori* şeklinde geçmektedir. *Sobeltori*, *sobcr* ve *tori* olmak üzere iki kelimedenden oluşmuştur. *Sobel* “başkent” anlamındadır; sonra *seul*'e gelişmiştir. *tori* kelimesinin anlamına gelince, bu Moğolistan'ın başkenti Ulan Bator'un adında geçmektedir. Burada *ulan* bir sıfat olup “kırmızı” anlamına gelir; *bator* ise Türkçe *bagator* ile aynıdır. *bagator* asli olarak “kahraman” anlamına gelir ve Doğu Türkistan'da, Miran ve Tunhuang'da keşfedilen ve Runik yazıyla yazılmış Eski Uygurca bir metinde görülmektedir. Bu kelime *baga* ve *tor* şeklinde iki kelimedenden oluşmuştur. *bağa* Türkçe *baqa* ile aynıdır. Çünkü /q/ > /ğ/ ses olayı Türkçede nadir olsa da görülmek-

tedir: Uyg., MK *buqa*, Çağ. *buğa*, Kum. *boğa*. Eski Uygurca *baqa* “kara kurbağa”, Kıpçakça ve Osmanlıcada *bağa* şeklinde gelişmiştir.

Bağator ünvanı için kullanılan *bağa* kelimesinin hayvan isminden olması pek şaşırtıcı değildir. Çünkü, Eski Türkçede hayvan isminden gelme ünvanlar çoktur: *Baqa* Tarğan, *Boqa* Kağan, *Böri* Kağan, *Sonkor* Kağan, vb. Bu gibi geleneklerin eski totemizm ile ilgili olması gerekir.

Bağator’daki *tor* “general, kahraman” anlamındadır ve *bağator* “kara kurbağa general” anlamı taşımaktadır. İlginçtir ki bu isim Kore halkbiliminde çok güçlü bir hayvan olarak tanınmıştır. Eskiden Koreliler güçlü erkek çocuklara “kara kurbağa general gibi çocuk” diye hitap ederlerdi. Çocuk oyunlarında da çocuklar oynarken “kara kurbağa bana yardım et!” diye bağırırmaktadırlar. Gelenek olarak Kore’de *tori* “cesur erkek” anlamında kullanılmıştır.

Öte yandan, *tori* kelimesinin son ünlüsü olan /i/ Korecede çok yaygın olan bir isimden isim yapma ekidir.

(17) *kakkan* “Silla devletinin bir ünvanı”: Eski Kore devletlerinden Kogurye’de “ulu hükümdar” anlamında *kaxan* ünvanı kullanılmıştır (Lee B.D. 1985: 12). Bu, Silla ünvanı *kakkan* ile aynıdır. Bu Eski Türkçe ünvan *qaqan* ile de aynıdır. Öte yandan Eski Korecede *qan* bir “hükümdar” ünvanının yanında bir de *qa* “yerel hükümdar” ünvanı kullanılmıştır. Bu, Türkçe *qağan*’ın *qa* ve *qan* şeklinde iki ünvandan oluştuğunu göstermektedir.

Moğolcada bu kelime *qan* (<**qan* <**qān* <**qa’an* <**qağan* <**qaqan*) olmuştur. Öte yandan, Ön-Türkçe Tabgaç (Topa) dili ve Eski Türkçede kullanılan *qağan* Altay dilleri dışında Farsça, Tibetçe, Ural dilleri ve Hint-Avrupa dillerine de geçmiştir (Doerfer IV, 1161).

(18) Ko. *kam* “Silla devletinin bir ünvanı”: Silla ünvanlarında büyük *kam*, küçük *kam*, küçük kardeş *kam* gibi ünvanlar kullanılmıştır. Bu kelime *şaman* anlamındaki Türkçe *kam* kelimesiyle aynıdır. (Ramstedt 1949: 90, Lee B.D. 1985: 610): Uyg. *qam* “sorcer”, MK *qam* id., Çağ. *qam* “physician, healer, wise man” (Clauson 1972: 625). Orta Türkçede *kam* kelimesi fiil yapma eki ile de kullanılmıştır: *kamla-* “şifacı olarak çalışmak”. Eski devirde şamanların yalnız dini işlerde bulunmayıp politik işlerde de faaliyet gösterdiğini iyi biliyoruz. Kumancada *kam* “kadın şaman” için kullanılmıştır. Ramstedt’in (1951:51) bu Korece kelimeyi Çince den ödünçleme olarak görmesi yanlıştır.

Yukarıda erken dönemde Türkçeden Koreceye geçmiş ödünç kelimelerden bazıları gösterilmiştir. Bunun dışında Türkçeden gelmiş daha pek çok ödünçleme mevcuttur. Tabii ki bazı kelimeler ne Türkçe, ne de Korecedir; kökü belli olmayanlar da bulunmaktadır.

Bunların ne zaman Koreceye geçtiği hakkında kesin bir şey söylemek mümkün değildir, fakat bunların büyük kısmının tahminen Proto- veya Ön-Türkçe döneminde, diğerlerinin ise Eski Türkçe döneminde olması ihtimali büyüktür. Bilindiği gibi ilk Kore devleti olan Kocason ile Proto-Türkler olarak tah-

min edilen Hyung-nu'lar arasında oldukça sıkı münasebetler olduğu hakkında kanıtlar çoktur. Bunun yanında Kocason'dan sonraki Kore devletlerinden Puye ve Kogurye de Mançu bölgesinde olup kuzey ve kuzey batısında bulunan Ön veya Eski Türkler ile sürekli münasebetleri olmuştur. Japon Türkoloğu Mori'nin Orhon abidelerinde sözü edilen "bökli" ile, bu Kore kavimlerinden bahsedilmekte olduğu şeklindeki görüşü doğrudur.

Gerçekten de Hyung-nu'lar ve Göktürkler, sırasıyla önce Kocason ile, sonra ise Kogurye ile askeri müttefik halinde Çin'e karşı direnmiş ve savaşmışlardır. MS 9. yüzyıldan sonra Asya kıtasının kuzey-doğusunda Çin'in güçlü bir hakimiyet kurmasıyla Koreliler ve Türkler arasındaki münasebetler tamamen kopmuştur.

Kaynakça:

- Choi, H.W. (1989), Türkçe ile Korecenin Karşılaştırmalı Morfolojisi. Yayınlanmamış Doktora tezi, Hacettepe Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Ankara
- Choi, H.W. (1992), "Notes on Some Ancient Korean Titles", *Central Asiatic Journal*, Vol. 36:1-2
- Clauson, G. (1972), *An Etymological Dictionary of Pre-Thirteenth-Century*. Oxford.
- Dankoff, Robert (1985). *Mahmûd Kaşgârî, Compendium of The Turkic Dialects (Divâni Lugat at Turk) Part III*, Edited and Translated with introduction and indices by Robert Dankoff in collaboration with James Kelly. Washington, D.C.
- Doerfer, G.(1975), *Türkische und mongolische Elemente im neupersischen*.IV. Wiesbaden.
- Karlgren, Bernhard (1923). *Analytic Dictionary of Chinese and Sino-Japanese*. Librairie Orientaliste Paul Geuthner. Paris
- Lee, B.D. (1985), *Hanguk Kodaesa Yongu*. Seoul.
- Ramstedt, G. J. (1935), *Studies in Korean Etymology*. Helsinki

Turkish Loan Words in Ancient Korean

Han-Woo Choi*

Abstract: In the Korean language, a lot of Altaic loan words are found. These are supposed to have been borrowed into Korean mainly in two different periods. Most of the Altaic loan words were borrowed into Korean during the Mongolian rule of Korea in the middle of the 13th century AD. In addition to these, we can find considerable number of Altaic loan words, which was passed into Proto or Ancient Korean in the earlier periods of Korean history. It is very interesting that most of these Altaic loan words are of Turkic origins. This paper deals with some Turkic loan words in Ancient Korean.

Key Words: Korean, Ancient Korean, Altaic, Loan word, Korea-Turkey relations

* Handong University / SOUTH-KOREA

